

U počast božanskom prevoditelju

**Profesoru Anilu Kumaru Kamaraju
(25. 10. 1942. – 3. 4. 2024.)**

Uz iskazivanje potpune predanosti - *samarpana* – dar zahvalnosti bivših polaznika Sri Sathya Sai instituta za više učenje Govor koji je održao profesor Anil Kumar na Odjelu za bioznanosti Sri Sathya Sai institut za više obrazovanje, Brindavan

Uz pozdrave pune poštovanja - *pranāma* Lotosnim stopalima najvoljenijega Bhagavāna!
Draga braćo i sestre!

Osjećam jako, jako veliku bol i jako mi je teško govoriti u ovom trenutku u fizičkoj odsutnosti našeg najvoljenijeg Bhagavāna. Naviknuo sam se govoriti 22 godine upravo na Njegovom Institutu, pa čak i prije, još od 1978. godine. Imao sam povlasticu govoriti i obraćati se poklonicima u Dvorani Poornachandra, U Sai Kulwant dvorani, u Bangaloreu na okupljanjima u Trayee Brindavanu. Stajati ovdje pred vama, bez Njega, jako je, jako bolno. On je bio silno ljubazan davši mi slobodu da razgovaram s Njim i postavljam pitanja. Prilično nezgodno. Pitanja koja bi me stavljala u vjerske rizike, ako ne i u duhovne opasnosti, prijeteće okolnosti. No ipak, On je bio toliko velikodušan i toliko suosjećajan i posebno ljubazan prema meni pa je tako mogao podnositi i moj govor. Ponekad. Kažem da je mogao podnositi zato što, iako bi netko smatrao da su neka od pitanja koja sam ja postavljao, bila neumjesna, On bi se ipak na njih nasmijao i odgovorio bi na ta pitanja.

Meni osobno on jako nedostaje. Ništa me drugo nije privuklo Bhagawanu nego samo Njegov osobni poziv da dođem u Brindavan kao ravnatelj ovog kampusa. Bio sam predsjednik Sathya Sai organizacije u državi Andhra Pradesh duže od pet godina. Mislim da me je uspjeh doveo ovamo na mjesto ravnatelja ovog kampusa iako mi je to u samom početku predstavljalo šok. Trebalo mi je neko vrijeme da se prilagodim novom okruženju, novom u odnosu na okruženje u kojemu sam bio prije, novom na društvo te na moje navike. On mi je pomogao da ostanem na tom poslu šest dugih godina. U početku, prve dvije ili tri godine, bio sam sâm jer su moja djeca još polazila školu u mom rodnom gradu Gunturu. U Bangaloreu ja sam živio sam. Nije bilo mosta, nije bilo stanova, ničega osim manjeg stana ispred Brindavana, ništa više. Izuzev jednog ili dva poludjela psa lutalica na ulici, nije bilo čak ni ulične rasvjete, takvo je bilo okruženje. Ja dolazim iz obitelji u koju sam se priženio, a sada sam morao živjeti u Bangaloreu. A dječaci, nakon što bi završili s nastavom i s igrama, odmah bi otrčali u hostel i ja sam ostajao sam. Pitao sam se svaki dan, vjerujte mi: „O, Bože, je li to kazna koju mi daješ zato što sam bio uspješni predsjednik Sathya Sai organizacije?“ Jesam li to sanjao? Jesam li bio potpuni promašaj? I bio sam uznemiren. Bio sam zatvoren u mjestu u kojemu sam se našao. Kao drugo, ja sam navikao na začinjenu hranu, ljutu i začinjenu hranu. U državi Karnataka, pobožni ljudi, Saijevi ljudi, oni jedu blagu hranu. Po temperamentu sam aktivan – *rajas*, ljute papričice su ugodne mojem želucu, kao da se

nalaze u klimatskom području gdje je potrebno hladiti zrak. Sve u svemu, nikakve teškoće me nisu mogle uznemiriti, ni u kojem trenutku. U Gunturu postoji samo jedno godišnje doba - ljeto, veće ljeto, najveće ljeto, samo to, nikakvo drugo godišnje doba. A u ovom Bangaloreu, po prvi puta, osjetio sam hladnu klimu. Kako je to moguće? A onda, u ono vrijeme, kao što sam vam već rekao, bio sam sâm. Kada bi prolazili kamioni, njihova svjetla, naravno, svjetla kamiona, bila bi usmjerena na prozore. A tamo, na zidu, nalazile su se Bhagavānove slike. I ja bih gledao te slike na zidu. Ali, i sa svim tim slikama, ja sam bio sam. Bio sam jako, jako preplašen i poželio sam - pobjeći. Jer, bolje je preživjeti, to je dakako važnije. I gušteri. Gušteri iz Bangalorea! Ne znam jesu li sada promijenili svoje navike, ali u ono vrijeme oni su običavali proizvoditi čudne zvukove. Uz slike na zidu i guštere s njihovim zvukovima, ja sam morao tamo boraviti. Sâm. Aha, kako li je to samo prekrasan medeni mjesec bio! Neka mi Bog oprost, nitko to ne bi poželio, nitko to ne bi poželio! Želio sam otići odatle što je prije moguće. Svakoga dana donio bih odluku, ali nisam to mogao učiniti. Prošlo je nekoliko dana. Kako sam dolazio iz mjesta u kojemu su živjeli roditelji moje supruge, moj tast i punica, ja nikada nisam morao ići u hotel na ručak ili večeru. Tako da nisam znao ni osnovu, ni abecedu kuhanja. Nisam ništa znao. Morao sam ići u kantinu gdje su u to vrijeme bili gospodin Madhavan i Subramanyam. Tamo bih dobio hranu u vrijeme posluživanja – *brahmarpanam*, a tu je hranu bilo jako teško odrediti. Je li to bila juha, ili jelo s gustim umakom – *curry*, ili jelo od žitarica – *dal*? Što je to uopće bilo? I to je bilo jedino jelo koje se posluživalo. I to sam ja morao jesti. I kod kuće nije bilo nikoga.

A došao sam iz obitelji svoje supruge. Možete samo zamisliti kako je to bilo teško razdoblje. Tijekom dugih dviju godina, morao sam se snalaziti sâm iako je moja supruga običavala dolaziti svakoga mjeseca i ostajati po nekoliko dana, a vraćala bi se natrag putujući 19 sati. Ona je mislila da bi bilo bolje da ja, u predvečerje svoga života, naučim nešto skuhati. I, što da se radi? Na poleđini kalendara, na onoj praznoj strani, ona je napisala neke upute kako kuhati, kako namjestiti kuhalo, kada ga zagrijati, što treba napraviti, kako pripremiti rižu i sve ostalo. U redu, hajde da pokušam. Ona je otišla kući istoga dana kada je Bhagawan trebao otići natrag u Puttaparthi. U Bangaloreu imaju jedinstveni običaj da na dan kada Svami odlazi, sve osoblje dolazi u Trayee Brindavan s dozvolom koju su dobili od Svamija. I, moj prvi pokušaj vezan za kuhanje bio je baš tog dana. Svami je običavao odlaziti u 9.30 sati. Ja sam započeo s kuhanjem u 9.00 sati. Uzeo sam kalendar, okrenuo ga na drugu stranu i strogo slijedio upute, korak po korak, kao kvalitativna analiza u kemijskom laboratoriju. Jedan korak za drugim. Dakle, u redu. I tamo piše: Trebalo bi pričekati dok se iz kuhala ne čuju tri piska, nakon čega ga treba skinuti s plamenika. Ona je kazala da bi to trebalo biti gotovo za 15 minuta. Pola sata, 40 minuta... Nema nikakvog piska! Zašto? Rižu sam želio izvaditi i odmah prestati s kuhanjem jer je već bilo kasno. Pa ja bih trebao otići otpratiti Svamija! Odmah sam isključio kuhalo i potrčao u Trayee Brindavan kako bih se pridružio ostalim članovima fakultetskog vijeća da se srdačno oprostim od Svamija. A Bhagavān je pitao, odmah, među svima okupljenima, na moju neugodnost: „Kako ide kuhanje?” „Pa, što da kažem, Svami? Ja sam se jako razljutio tijekom tog kuhanja. Nekako nije ispalo kako bi trebalo. Što da radim? Tri piska, što da radim?” Nato je On rekao: „U kuhalu nije bilo vode. Kako ti očekuješ da će se čuti tri piska?” To je bio moj prvi pokus, prvi i posljednji u ovoj lijepoj umjetnosti kuhanja. Nakon toga je On rekao: „Ja znam da se ti više ne

možeš snalaziti, ja znam da ti je dosta.” I onda je zamolio jednog gospodina da donese dvije bočice s ljutim umakom iz Njegove sobe. Kad su one bile donesene dolje, On je rekao neka obadvije bočice odnesu u kantu: „Ja znam da to nije dovoljno za tebe.” I to je bilo tako. Uspomena koju ne mogu zaboraviti.

Želio bih podijeliti s vama još jedan događaj iz vremena kada sam bio u Bangaloreu. Budući da je bilo hladno, običavao sam se kupati u toploj vodi koju sam grijao grijačem. Došlo je vrijeme da odem u Puttaparthi na neki sastanak Akademskog vijeća, službeni posao. Otputovao sam tamo zajedno s - grijačem. Jer sam se naviknuo kupati u toploj vodi. Kako sam bio ravnatelj kampusa, prvo mjesto u prvom redu bilo mi je osigurano. Tako da sam se opustio osjećajući se zadovoljno. Kao prvo, uključio sam grijač, 15 minuta prije nego što sam trebao krenuti. Namjeravao sam se okupati. Ali - voda nije bila dovoljno topla! Zašto? Zato jer je nestalo struje. Nije bilo struje! Što raditi? Ono što sam učinio je da sam se oprao samo do pojasa, do pola – *kandasman*. Samo do pojasa, to je sve, samo do pola – *kandasman*. Nakon toga sam odjenuo novo odijelo, nanio sam deodorans, posprejao gore i dolje, zatim sam otišao i sjeo zajedno s ostalim članovima Fakultetskog vijeća.

Naš ljubazni Gospod, držeći svoju crvenu haljinu jednom rukom, drugom je pravio krugove u zraku, s prekrasnim ljubaznim osmijehom, prilazio je sve bliže i bliže meni i onda je stao, ispred mene. Odmah sam znao da će se zbiti neka zabava na moj račun. I onda, ono što je On učinio, bilo je da je podignuo obje svoje ruke i, gledajući gore, rekao je: “Neki ljudi dolaze na viđenje – *daršana*, a da se nisu okupali.” I svi dječaci, i svi učitelji, svi su se zapitali kome je to namijenjeno. Prije nego što su se stvari nastavile dalje odvijati, prije nego što su oni mogli išta zaključiti, ja sam počeo upućivati molitve Svamiju: „Molim Te! Idi dalje! Ja sam imao Tvoje viđenje – *daršana*. Sljedeći. Neki ljudi čekaju, molim Te!” On me pogledao: „Ja mislim ti!” Mogao sam razumjeti Svamija. Prije nego što sam uspio išta reći, Bhagavān je rekao: „U Puttaparthiju je jako toplo. To je mjesto gdje je jako toplo. Zašto ti je potrebna topla voda? Možeš koristiti hladnu vodu, ali što to tebi predstavlja”, rekao je. Svami je nakon toga otišao i onda je 30 stranaca bilo pozvano na razgovor tog jutra. A mi smo imali svoju vlastitu računicu: kada su stranci pozvani na razgovor, obično Mu treba toliko vremena; kada su studenti pozvani - toliko vremena, kada su njihovi roditelji pozvani - toliko vremena. Mi smo imali svoju računicu. Tako da sam i ja imao svoju računicu i odmah sam otišao u svoju sobu. Tamo je sada bilo struje i mogao sam ugrijati dvije kante vode i osvetnički se okupati, potrošivši pritom pola sapuna. Nakon toga sam se presvukao, ponovno se poprskao deodoransom i vratio se na svoje mjesto. Bilo je vrijeme za pjevanje bhajana. Razgovori su završili. Bilo je krajnje vrijeme da se Svami uputi u dvoranu za pjevanje bhajana. Bilo je krajnje vrijeme. Ali, umjesto toga, On je došao do mene i rekao: „Obično je kupanje dovoljno, gospodine. Ne posebno, ne posebno kupanje.” Dakle, ja ne mogu zaboraviti to iskustvo. I upravo je to u Brindavanu bilo iskustvo o tome što bliskost, što blizina stvarno znače. Da mi ne možemo varati, da ne možemo lagati i da ne možemo davati pogrešne podatke Svamiju.

Znate, tamo u Brindavanu postoji dvorana na koledžu. Pored te dvorane na koledžu, s druge strane, nasuprot zgradi za goste, za potrebe održavanja Ljetnog tečaja te je

godine Svami želio podići veliku nadstrešnicu kako bi se ispod nje mogli smjestiti gosti koji će pohađati Ljetni tečaj. I gospodin Srinivasan, koji je u to vrijeme bio potpredsjednik Svjetskog vijeća (World Council), bio je zamoljen da obavi taj posao. On je dao dovesti 33 limene ploče koje je bilo potrebno podići i postaviti, a doveo je i radnike iz Madrasa kako bi obavili taj posao. Radnici su radili svoj posao i još je samo jedna ploča preostala da ju postave. Sve 32 ploče već su uspješno postavili. Još samo jedna ploča, i to je sve. Ti su radnici kazali: „Da, gospodine, mi to možemo napraviti, nije nikakav problem.” Bilo je vrijeme za bhajane i ja sam se uputio ravno u Trayee Brindavan. Bhagavān je upitao: „Je li posao dovršen?” Ja sam rekao: „Svami, posao je gotov.” „Hajdemo onda”, rekao je On. Posjeo me je u svoj automobil. Odvezli smo se ravno do dvorane. Limena ploča još je bila tamo. Ležala je na zemlji. On je rekao: „Zašto si rekao da je posao završen?” „Svami, čovjek je rekao da je završen.” „Onda si ti to tako trebao reći. Ti si rekao da je posao završen, a nije.” Nato sam ja rekao: „Svami, kada Ti znaš, zašto pitaš mene?” Onda je Baba rekao: „Ja znam, ali da bi ti bio upoznat s time da ja znam, ja sam te doveo ovamo.” I to je isto jedan događaj koji ja ne mogu zaboraviti, koji ne mogu zaboraviti.

I tamo, u dvorani, nakon što je ponovno organiziran Ljetni tečaj, nakon prekida od 10 godina prvi puta, nijedan stolac u dvorani nije bio korišten 10 dugih godina. Svami mi je dao jasne upute: „Provjeri da je svaki vijak tamo dobro učvršćen jer bi inače moglo biti opasno ako netko od gostiju sjedne i padne. Pobrini se da sve bude napravljeno.” „Zašto ne, Svami.” I onda smo mi pozvali sve studente da dođu u dvoranu, provjere stolce i utvrde jesu li svi vijci čvrsto zategnuti, dobro stegnuti. Svi su mi kazali: „Gospodine, čvrsto zategnuto, čvrsto zategnuto.” Jako dobro. Ja sam ponosan. I onda Svami dolazi u 10.30 ujutro. On pita: „Jesu li redovi u redu?” „Savršeni, Svami.” „Jesi li ih provjerio?” „Da!” „Aha, odi u petnaesti red i provjeri deseti stolac”, rekao je On. Ja sam počeo brojiti. „Ne, ne, onaj”, rekao je Svami. Uputio sam se onamo. I samo sam mogao uzeti stolac jer nije bio dobro zategnut, čvrsto zategnut. Onda je Svami rekao: „Ti si se prilično pobrinuo, briga i sve ostalo.” Nato sam ja rekao: „Svami, ja imam samo jednu stvar reći.” On je pitao: „Što?” „Sve je u najboljem redu. Ali da bi me osramotio, Ti si učinio da taj stolac bude olabavljen.” „Ni slučajno! Sve je tako savršeno, ti si to učinio.” „Što? Ne, ne, Ti bi trebao biti savršen, Ti radiš takve stvari kako bih ja o njima mogao govoriti.”

I onda. Nakon što su zavjese bile sašivene i neke od zavjesa koje su bile tamo, zamijenjene u dvorani, jedna od dviju zavjesa, jer svi su prozori imali zavjese, bila je - izgubljena. Kada Svami dođe, što ću Mu pokazati? Ono što sam učinio, bilo je da sam dao skinuti zavjesu i s drugog prozora tako da su obje strane bile jednake - nije bilo zavjesa. I onda je On uredno došao i rekao: „A što je s ovim?” „Svami, tu sam dao peraču - *dhobi*. Svami, na njoj su bile mrlje.” „Ah, perač - *dhobi*? Jedna je izgubljena, a ti si uklonio i drugu. Ili si i nju isto dao peraču - *dhobi* kao da je to nešto što si naslijedio od svojega djeda?” „Ne, ne, ja nisam dao drugu peraču - *dhobi*. Žao mi je, kako sam to mogao znati”, rekao sam. On je rekao: „Gdje sam ja? Ja sam u tebi, ja sam u dvorani, ja sam isto tako i u zavjesi. Shvati da ja znam sve. Ti me ne možeš prevariti.” I toga se, isto tako, jako dobro sjećam.

I onda. Tamo je bio, čini mi se, gospodin Gopal, mislim. On je kazao kako Svamijev stolac treba popraviti. „Što, Gopale, još jedan posao?“ „Da“, rekao je on. „Anil Kumar, budući da se ovi stolci nisu koristili, jedan je stolac potrebno zamijeniti. Ja ću ga uzeti“, rekao je. „Zašto ne, samo ga uzmi.“ On je uzeo stolac. Dok sam ručao, Svami mi je poslao poruku i tražio da dođem. Otišao sam k Njemu. I, Svami je pitao: „Gdje je moj stolac? Moj stolac, gdje je? Gdje je moj stolac?“ „Koji stolac, Svami?“ „Moj stolac, gdje je?“ „Svami, tvoji stolci su ovdje, puno, puno stolaca.“ I počeo sam ih brojiti. „Ne, ja želim onaj stolac.“ „Koji stolac? Je li ovaj stolac...“ „Ne, ne, onaj stolac koji si ti poslao u grad bez dozvole. Ti si poslao stolac na popravak. Zašto? Ti si na mojem popisu.“ Ja sam to znao. „Svami, zašto Ti...“ „Ne, ja sada želim sliku. Neke su fotografije tamo. Ja želim sjesti samo na taj stolac!“ „Svami...“, počeo sam govoriti i onda sam postao jako nervozan, štoviše jako sam se preznojavao, a Svami je otišao.

Te večeri imali smo sastanak u Kalyana mandapanu. Tamo je bio Svami. Polako je prilazio. Pogledao je dr. Patmanandana i rekao: „Pogledaj, doktore.“ Rekao je to gledajući moje kolege. A onda je isto tako pogledao Guntara i mene. Nisam mislio da će se sjetiti da mi je On rekao da je bilo toliko stolaca, Sai, Ti si želio samo taj stolac. To je bila lekcija koju sam trebao naučiti - da ništa nije moguće učiniti bez Njegove dozvole, da je sve potrebno reći i dogovoriti s Njim.

Te prve godine imao sam još jedno iskustvo. U Brindavanu je bio običaj da neki djelatnici vojske dolaze iz grada ovamo i tu služe. Vojni djelatnici u kampusu koledža. Oni su tamo obavljali vrtlarske poslove. Ja to nisam znao. Otišao sam tamo i vidio te ljude kako rade. Bio sam sretan što netko uopće tamo radi. U 10.00 sati stiže Svami i zove me: „Tko su ti ljudi?“ „Ne znam!“ „Ti ne znaš?“ „Ne, Svami.“ „Znaš li ti tko si? Tko si ti?“ „Svami, Anil Kumar.“ „Ne, ne. Po položaju, tko si ti?“ Ja sam rekao: „Svami, ti si me doveo da budem ravnatelj. Što ja znam?“ „Tako znači, bilo tko može ući u kampus bez znanja ravnatelja. Bivoli, majmuni, bilo tko može ući. Zašto sam te doveo ovamo? Ti, oh, vidim!“ Nakon toga je Svami viknuo i otišao. I ja sam odmah sam otišao do došljaka: „Tko ste vi? Odakle ste došli?“ Oni su kazali da su iz države Tamil Nadu, da neki dolaze iz Punjaba, neki iz Andhre, i tome slično. Saznao sam neke podatke od bojnika po imenu Sud koji sada živi nedaleko, u Patyeli. Raspitao sam se o svim tim ljudima i bio sam spreman za Svamija. Svami je rekao: „Idemo vidjeti!“ I mi smo otišli tamo. I onda, kako sam imao određene podatke, ja sam počeo govoriti: „Svami, on je iz države Tamil Nadu, on je iz Punjaba, on je iz Pananange, on je bojnič...“ Odveo sam Suda Svamiju. „Ovo je bojnič i on dovodi svaki tjedan isti broj ljudi.“ Onda je On uzeo u ruku prst tog bojnika Suda. „A, ovo je prsten koji sam ti dao prije deset godina, prije deset godina.“ Zatim je uzeo taj prsten, puhnuo u njega i pretvorio ga u dijamantni prsten. Zatim ga je vratio na njegov prst i rekao: „Tvoja kći se bavi medicinom, nije li tako?“ On se obraćao Sudu. „Da, dakle, kada sam išao na put u Sjevernu Indiju, u to je vrijeme ona bila još djevojčica. Ona se sada bavi medicinom. Tvoj sin je bankovni menadžer, znam.“ Ja sam bio zbunjen. Onda sam polako rekao: „Svami, što sam ja to propustio? Ti si vikao. Zašto? Oni su ovdje i Ti si rekao da ih ne znaš. Ali Ti sve to znaš.“ „Ne, ne, ti bi trebao znati. Ja znam sve, ne samo to, ja znam sve. Ti bi trebao znati barem to.“ „Dobro, Svami,“ rekao sam, „ja ću ih zamoliti da odu jer su došli ovamo

bez moje dozvole.” I tako sam ih zamolio da odu. Nato je Bhagavān rekao: “Budući da ih ti nisi pozvao, ti ne možeš tražiti da odu.” Vidite li to, ha? Uvijek me drži u škripcu.

I onda. Opet se dogodilo ovdje u Brindavanu. Željeli smo otići u tvornicu Tumkur. Nju je izgradio Ramesh Beti i Ramesh Beti imao je još jednu tvornicu granita tamo u Tumkuru. Svami je išao tamo kako bi ju pustio u rad. A ja sam Ga pratio. I tamo je prekrasan, prekrasan šator bio podignut samo za tu priliku. I dok je Jalata prekrasno izvodio glazbu, sve je bilo do posljednjeg mjesta popunjeno ministrima i sindikalcima. Arjun Singh je isto bio tamo u to vrijeme kao i neki uglednici iz inozemstva koji su bili i članovi odbora, članovi Savjetodavnog odbora tvornice u Tumkuru. I Svami je sjeo tamo na kraju sastanka. Svami je polako šetao do šatora. Ja sam Ga slijedio. Onda je Svami otišao u veliku dvoranu u kojoj je bio održan prvi sastanak Upravnog odbora. Jedan iz Japana, jedan iz Francuske i jedan iz Njemačke - Međunarodni Upravni odbor. Tamo su se mogli vidjeti prekrasan stol i stolci, sve ujednačeno. I, trebam li ja ići ili ne? Ako odem, On bi me mogao pitati: „Tko je od tebe tražio da dođeš?“ Ako ne odem: „Zašto sam te doveo ovamo? Zbog koje si svrhe ovdje?“ Dakle, biti ili ne biti, to je pitanje. Tako da sam ja na kraju odlučio da ću stajati na vratima, na ulazu, pokazujući samo polovinu svojega tijela. Ovako. Ako me On ozbiljno pogleda, ja mogu brzo otrčati. Ako me On pozove, ja Mu mogu brzo pritrčati. Ovako ili onako, pristojna i sigurna udaljenost od Njega. I tako, vidio sam Svamija kako razgovara sa svakime. I onda je On ponovno pogledao mene. „Dođi, dođi! U što si se zagledao, što gledaš?“ „Svami, ti razgovaraš s Nijemcem na njemačkom jeziku, s Francuzom na francuskom jeziku, japanskom... Ti govoriš tolike jezike.“ „Da, govorim, što onda?“ „Zašto Ti je onda potreban prevoditelj kada govoriš tolike jezike? Zašto Ti je onda potreban prevoditelj?“ Nato je On odgovorio: „Zašto to tebe muči?“ „Ne, Svami, ja želim znati. Ja vidim da Ti ovdje govoriš tolike svjetske jezike. Zašto Ti je onda potreban prevoditelj? Zašto bih to ja trebao raditi?“ Nato je Bhagavān rekao: „Ja znam sve jezike. Utjelovljenje Boga – *avatāra* rađa se u određenoj zemlji i jezik te zemlje treba biti blagoslovljen. Ljudi koji žive na tom području moraju biti blagoslovljeni, selo u kojemu sam ja rođen, isto bi trebalo biti blagoslovljeno. Ono bi trebalo biti globalno. To je razlog zašto govorim na teluškom. Ne da ja ne bih znao engleski jezik, gospodine“, rekao je On. „U redu, Svami, Ti znaš engleski, u redu. Zašto si Ti mene onda doveo ovamo?“ Nato je On rekao: „Ja znam sve jezike. A da bi ti saznao da ja znam i engleski, doveo sam te ovamo,“ rekao si. Postoje još mnoga druga iskustva te vrste, prijatelju moj, ali ja znam da je ova skupina, raznolika skupina. Ovdje imamo neke mlade iz Sri Sathya Sai instituta za više obrazovanje iz kampusa u Brindavanu, studente koji pohađaju prvu godinu i koji nisu imali priliku da vide Bhagavāna. Pa, da bi i oni znali, ja govorim ova iskustva. Ne da nisam svjestan teme koja je zadana i odgovornosti koja iza toga leži. Mladići su do sada saznali kako Bhagavān govori sve jezike, kao prvo; da je Bhagavān posvuda, drugo i treće da od Njega ne možete ništa sakriti. To su tri temeljna načela duhovnosti. Ako to znate, onda će kraj biti sve.

(Pljesak)

Isto tako mi je poznato da je jedan dio slušatelja, koji su ovdje, bio jako blizak i prislan s Bhagavānom, da su proveli desetljeća i desetljeća u Njegovu društvu. Oni se osjećaju razočarani, oni se osjećaju odbačeno, oni se osjećaju izolirano, oni se osjećaju

osamljeno. Oni pronalaze da život nema smisla, posebno oni u Prasanthi Nilayamu koji su imali priliku gledati Svamija iz dana u dan. I oni koji borave u spavaonicama 31, 32, 33 gdje možete vidjeti sedamdesetogodišnjake, osamdesetogodišnjake koji imaju artritis, spondilitis, pneumonitis, koji ne mogu prijeći veću udaljenost, ali još uvijek odlaze na bhajane. Koji provode svaki dan jedući rižu koja je preostala i koja im se poslužuje, koji metu kampus. Kako se oni sada osjećaju? Kakva je sada njihova reakcija? Njihova jedina nada, njihovo jedino utočište bio je Bhagavān sām, tim starim ljudima. I ne samo to. Mi nalazimo puno ljudi izvan Prasanthi Nilayama. Tamo su samci koji žive sami, koji su ostali bez ikoga, koji imaju osamdeset, preko sedamdeset godina. Oni ne odlaze svojoj djeci, oni su ostavili sve što su posjedovali. Oni su kazali svojoj djeci: „Mi ćemo se nastaniti ovdje.” Sami su kupili svoj vlastiti stan, neki stančić vani. Što će se dogoditi s njima, Svami? Ja nisam jako zabrinut zbog mladih koji mogu pobjeći u svakom trenutku. Oni to i rade. Mi smo svjedoci mnogim takvim bjegovima. No, što s tim starim ljudima koji su odlučili ostati ovdje, koji su odvojeni od svoje djece? Kako će oni nastaviti živjeti? Ja isto tako susrećem mnoge mlade ljude koji rade u bolnici ili na Institutu. Njima se može vjerovati. Ti mladići su dobitnici zlatnih medalja, oni su postigli dobre rezultate na poslijediplomskom studiju. Dok njihovi bivši prijatelji iz razreda izvlače 100.000, 200.000 plaće, plaće u rupijama, ti mladići rade samo za 5.000, 6.000, ništa. Što ih je navelo da ostanu ovdje, dobitnike zlatnih medalja, vrhunске mladiće. Dakle, oni su ovdje, neki od njih su bili i moji studenti. Recimo, na primjer, kao moji studenti, izvrsni, jako dobri, posebni studenti. Svaki dan osjećam kako bi oni napravili prekrasnu karijeru kao profesori na sveučilištu, ne kao tehničari.

Tu je, na primjer, Sarvind i još jedan koji je završio biologiju, Parvind. Vrhunski mladići. Svi ste vi vrhunski mladići, da. Što ih je navelo da rade ovdje? Je li ih Chandrashekar naveo? Da, svi su oni odlični akademski građani. Svi njihovi kolege nisu im ni do polovine kada se radi o nadarenosti ili znanju. Ti su puno, puno bolji, viši, nadmoćniji po svojim plaćama, platnim vrećicama. Ali, što je ove navelo da ostanu ovdje? Što će se dogoditi s njima, Svami? Tko će ih nadahnuti, Bhagavāne? Poznajemo i neke zaposlenike koji su ovdje posljednja tri desetljeća. Znamo da postoje i neki koji ovdje provode ljetne praznike. Ljudi poput Ravi Kumara i gospodina Sanjay Sahanija, ovdje su još od davnina. Oni nemaju odmora, odmor je za njih Puttaparthi. Ostali profesionalci svoje odmore provode kao profesionalci u Puttaparthiju i Brindavanu. Oni se poput klatna kreću, tako, od jednog mjesta do drugog. Nitko drugi. Meni se čini da njima nisu poznate okolnosti kod njihove kuće. Mislim da ih tamo neće prepoznati kada se vrate. Oni su cijeli svoj život proveli ovdje. Što će se dogoditi s njima? Tko će ih nadahnuti, Bhagavāne? To je ono što ja osjećam. Tako se osjećam. Meni je jako, jako žao, osjećam se tako loše, tako bespomoćno, ali ipak, ali ipak, Bhagavāne, Ti si živuća stvarnost, Svami. Tvoje postojanje je stvarnost. Ti živiš vječno, živiš vječno, nikada ne iznevjeravaš, uvijek si prepun ljubavi, Bog među nama koji će nastaviti biti s nama uvijek i zauvijek. U to nema nikakve sumnje.

(Pljesak)

Vrijeme je nakon fizičkog tijela koje je On napustio. Kada Bhagavān kaže: „Vi niste tijelo”, tko sam ja da kažem: “Svami, Ti si tijelo.” Tako da, Ti i ja, Bhagavāne, nismo ograničeni na okvir tijela. No, mi radimo na razini tijela, dok je On izvan područja tijela u

svakom trenutku, u bilo kojem trenutku, svakoga trenutka, svakoga dana. Tako da nas Svami nije napustio. Ja isto tako znam da postoje neka pitanja koja vas muče. Kako si, Bhagavāne, kako si bio razvio sve te komplikacije? Kako je došlo do poteškoća sa srcem za koje ti je trebao pacemaker? Taj problem s plućima, Ti si morao biti na aparatu za disanje. Ti si imao probleme s bubrezima tako da Ti je bila potrebna dijaliza, a jetra je isto imala određene probleme koji su doveli do razvoja žutice. Kako je moguće da si Ti imao sve te probleme? Mnogi liječnici kažu kako nije moguće imati baš sve te probleme u isto vrijeme. Čak i ti problemi imaju određena načela, određeni slijed, i oni te ne muče svi u isto vrijeme. Kako je onda Bhagavān imao sve te probleme u isto vrijeme? Dakle, ja mislim, i osjećam tako duboko u sebi, da su ti problemi postojali već i prije. No On nije brinuo zbog tih problema kako bi pokazao da je On izvan tijela, a ne tijelo, da je On izvan, ne tijelo, da Njega ne muče zdravstveni problemi. Neki od nas, prijatelji moji, sigurno Ga znaju. Kada bi imao tjelesnu temperaturu 38,9 ili 39,4 stupnja, On bi držao govor pola sata duže nego obično. Vi znate da se naprezao više nego obično. Sve su to slučajevi na temelju kojih vam mogu reći da su ti problemi bili tamo, ali da Njega to nije smetalo. On se nije zbog toga brinuo. Drugim riječima, On je naprezao svaki živac, svaku stanicu, svaku kapljicu svoje krvi za služenje čovječanstvu, ne vodeći računa o svojem zdravlju i tijelu. Stalna bolest, stalna bolest se ponavljala. Problemi koji su se ponavljali, ukazivali su na to koliko si patnje Ti preuzeo da bi služio čovječanstvu. Povijest je zabilježila još jedan slučaj. Povijest je zabilježila još samo jedno utjelovljenje koje je žrtvovalo svoj život, koje je žrtvovalo svoj život podnoseći bol i patnju. To je bio Isus Krist. Kažem vam. Danas je to Bhagavān Sri Sathya Sai Baba. Nitko drugi između njih, nitko drugi između njih.

(Pljesak)

Dakle, On nam nikada ne bi govorio o tim stvarima. S druge strane, a ja se dobro sjećam, na nekom od mjesta kao što je Kodaikanal, kada bismo primijetili da ima temperaturu, ja bih polako otišao k Svamiju: „Danas bismo mogli imati samo bhajane.” Ja ne mogu reći: „Danas ne bismo trebali imati Tvoje predavanje, ne bismo trebali imati Tvoje predavanje, Svami. Molim Te, otkaži svoj govor.” Ja to ne mogu reći jer je tamo veliko jezero ispred zgrade i ja bih se mogao naći u njemu. Nisam želio preuzeti taj rizik. Tako da sam rekao: „Imat ćemo bhajane.” On je rekao: „Onda ti sada održi govor.” „Svami, oni nisu došli ovamo kako bi slušali moj govor. Oni su došli ovamo kako bi slušali Tebe. Ne moj govor, ne. Svami, ja bih želio još malo poživjeti, molim Te, poštedi me ovaj put.” I Svami je došao. Njegova je ruka drhtala jer je imao temperaturu 39,4. Gospodin Gopinand, koji je iz ovog kampusa, svjedok je tome. On je zamolio Gopinanda da donese toplomjer i izmjerena Mu je temperatura od 39,4 stupnja. Ruke su Mu drhtale, ali On je želio da se staklena vrata zatvore. I On nije mogao govoriti. Onda se uputio u dvoranu za pjevanje bhajana u Kodaikanalu. Tri bhajana, četiri bhajana... ni nakon četiriju bhajana On nije tražio da prestanu. Ma dajte, On je bio tamo još pola sata. Onda kao da je upitao svoje vlastito tijelo: „Tijelo ima temperaturu?” Što bih ja tu mogao učiniti? Trebam li reći da ili ne? Bez ikakvog izraza na licu, poput bezbojne vode, poput plina bez okusa kao što to učimo u kemiji, ja sam napravio lice, bez ikakvog izraza. Ja ne mogu reći da. Nakon toga smo mi polako ušli unutra i On je zamolio da se donese toplomjer. Onda je upitao dječake: „Dječaci, želite li da izliječim sebe?” Svi su dječaci kazali: „Da!” „Hajde onda, sklopite svoje oči i molite se pet

minuta.” Onda je ponovo izmjerio temperaturu. Normalna 36,9 stupnjeva. To je Bhagavān Sri Sathya Sai Baba. Jedan koji može nadzirati svoju temperaturu, ne može izliječiti sam sebe?

Bilo je to 1988. godine. On je imao prijelom u području zdjelice. Prijelom u području zdjelice je jako bolan, rečeno Bhagavānovim riječima. To je najbolje poznato liječnicima i bolesnicima. Znači, iscrpljujuća bol. Bila je proslava Onama. Svamija su dovezli u kolicima. On je ustao i održao govor kao da se ništa nije dogodilo. Prijelom Ga nije smetao, temperatura Ga nije smetala. Kada se bio uputio na putovanje u Gou, lijeva strana Njegovog tijela bila je oduzeta. Lijeva strana bila je oduzeta. Tijelo je bilo na nosilima. On je lijevu stranu poprskao vodom. Normalno. Onda je ustao i nakon toga je mogao govoriti. Kada je Bhagavān mogao zanemariti temperaturu, kada se nije obazirao na prijelom, kada Mu oduzetost nije predstavljala ništa, što je onda s tim problemima? Oni ga ne bi smjeli mučiti. Kakva je to onda predstava koja se odvijala? Mi imamo mnoge liječnike iz Bombaya, Bangalorea, Delhija, iz prekomorskih zemalja. U jednom trenutku bilo je 36 liječnika, kasnije 18, 12. Oni su neumorno radili, danonoćno, svaki dan, u Njegovoj blizini, pozdravljali su Ga sklopljenih ruku – *namaskāra*, upućivali Mu molitve da ih vodi, pitali što trebaju učiniti. On nije pacijent, on je doktor nad doktorima, Bhagavān Sri Sathya Sai Baba. I svi su liječnici smatrali kako se radi o služenju, kako se radi o prilici da budu blizu Njega, blizu Njega. Oni su molili i započeli liječenje, a On im je naprosto dozvolio da Ga liječe, samo njima. To je sve. Koliko je meni poznato, prijatelji moji, a neki od vas isto tako to mogu posvjedočiti, kada mi dotaknemo Njegova stopala, ta su stopala tako ugodna, tako nježna, tako meka, poput svile, svilenkasta, tako meka, puno mekša od ružinih latica. Svami, kako si Ti mogao podnijeti sve te igle koje su bile u Tvojem tijelu? Intravenozne igle, spremnike s kisikom, dijalizu, uređaj za disanje... Kako je Tvoje tijelo moglo podnijeti sve te ubode? Kako si mogao podnijeti sav taj teret i bol? Ja dobivam odgovor iz nutrine - On je dopustio tijelu da leži na krevetu, dok se On kretao naokolo po cijelom svijetu, susretao se s poklonicima, blagoslivljao poklonike, zbog čega je i sišao na Zemlju. (Pljesak).

Ja mislim da On nije ostao u tijelu cijelo to vrijeme. Sigurno ne, zato što tijelo ne može podnijeti takvu bol, tijelo ne može primati tolike ubode igala uvijek iznova, nemoguće. I uvijek, On je imao cilj. On je napustio tijelo i kretao se naokolo. Neki od vas mogu reći da je to sve plod mašte.

I onda. Jednom se ovo dogodilo. U to vrijeme održavali su se ispiti 12. razreda. On je upitao jednog dječaka: „Koji je danas ispit?” „Matematika, Svami. Bio sam jako dobar. Riješio sam dva zadatka.” „Zadatci. Dobro. Kakav uspjeh očekuješ?” „70%.” „Ne, dobit ćeš 90. Nemoj brinuti.” On je govorio ocjenu dječaku na dan održavanja ispita. Ispitni listići još nisu ni stigli do ocjenjivača. Oni ih još nisu pregledali. Osim toga, Svami izjavljuje: „Vi svi mislite kako sam ja u svojoj sobi. Vi mislite da se ja tamo odmaram. Ne, ja promatram uokolo sve vas, sve moje studente, svu moju djecu, sve moje studente. To je moj jedini posao”, kaže Bhagavān Sri Sathya Sai Baba. Zato, prijatelji moji, Svami nas ne može napustiti, mi ne možemo napustiti Njega. To je trajna veza, to je besmrtno razumijevanje, to je nesebična veza ljubavi između našega Boga i nas. Ovdje Ga mi

nikada nismo vidjeli samoga, nikada nismo vidjeli kako On jede sam. On je želio društvo, nekoga s kime će se uvijek šaliti, stalno. Kako lijepe šale! On ne može biti udaljen od nas. Ja sam siguran da On upravo sada sluša ovaj govor, ovdje u Brindavanu, u Sri Ramesh dvorani. Sasvim sigurno.

Jako dobro se sjećam nekoliko situacija kada je imao na licu osmijeh ili kada se smijao od sveg srca dok bih ja, uvijek dok bih ja govorio pred Njim, uvijek kada bih govorio. On se običavao tako smijati, Bhagavān.

Zato, prijatelji moji, njegov je život junački život, a naš je problem kako dalje nastaviti živjeti bez tog junaka jer mi sami smo ništice. Ja sam ništica. Kako ću živjeti bez tog junaka? Ta vrsta muke koja boli, ta patnja, ta tjeskoba i tuga uzrokovani su fizičkom vezanošću. Ja sam Ga gledao ujutro i navečer i zato se osjećam loše. No oni koji su Ga vidjeli jednom, osjećaju se malo bolje. Oni koji su jako daleko, oni su Ga imali prilike vidjeti samo povremeno, oni ne plaču toliko. Zašto? Zato što oni koji su daleko od nas, oni su jako blizu Svamiju jer su povezani od srca k srcu, od ljubavi k srcu. Duhovna povezanost, a ne fizička veza. Nije fizička blizina ta koja je važna. Važna je duhovna milina (igra riječi u engleskom jeziku: nearness i dearness). Zato, na putu koji je pred nama, prva i najvažnija stvar je da to njegujete, da to razvijete.
(Pljesak)

Bhagavāne, Ti si duhovan, Ti nisi fizički. Kada mislim da si fizički, ja se ograničavam na obrede. Fizičko i obredi idu zajedno. Duhovna povezanost je vječna, ona je stalna poput toka rijeke koji nema kraja niti početka. Naša povezanost s Bhagavānom nije iz ovoga života. Zahvaljujući mnogim životima tijekom kojih smo stekli dobre zasluge, mi smo se mogli naći ovdje, kod Njegovih Lotosnih stopala i to će se nastavljati dalje i dalje. Trebao bih ovdje spomenuti i ovo. Prije nekoliko godina, barem prije osam godina, tamo u Prasanthi Nilayamu, kada se još bio postavljao kip Ganeše, stajao je Svami i pozvao me te rekao: „Ovo je mjesto na kojemu će biti posljednje počivalište – *samādhi*.” Ja sam rekao: „Svami, ja sam po naravi plašljivac, ja sam bojažljiv čovjek, ja ne mogu slušati te riječi, ja sam prestrašen. Nemoj se šaliti na takav način, molim Te, nemoj tako govoriti.” Nato je On rekao: „Ne, to je neizbježno za svakoga. Neizbježno. Tijelo je poput mjehurića na površini vode. U nekom trenutku mora otići. Budi tiho bez obzira na to što se dogodilo.” „To je ono što ja ne želim, Svami! Mjehurić, mjehurić. Neka se sve ispuni balončićima koji se pjene od radosti, i to je to.” I to je tako. Svami mi je već tada dao naznaku.

U jednom trenutku došlo je do rasprave o 96 godina. Da ćeš Ti biti u tijelu do 96 godina. O tome je Svami odmah rekao: „Ako ja tako odlučim, ja mogu živjeti duže vremena, duže od 96. Ako ja to želim, ja se mogu povući sada.” Nato sam ja rekao: „Svami, o čemu Ti to govoriš? Ljeto je. Dječaci su te slijedili u Kodaikanal kako bi uživali, kako bi jeli i kako bi se mogli fotografirati s Tobom i kako bi dobili darove od Tebe, a ne da slušaju takve riječi.” „To je tako neizbježno, to će doći jednoga dana.” A što se tiče 96 godina, ljudi kažu: „Zašto? Zašto ne još 10 godina, samo još 10 godina ovdje?” Kakve su to računice, mi ne znamo. Za informaciju, mogu vam samo reći. Kada je Gopal Rao primao čestitke tamo u Prasanthi Nilayamu, kada mu je stvarno bilo 98 ili 99 godina,

Bhagavān je rekao: „Njemu je 105 godina.” Gopal Rao je rekao: „Svami, ja sam samo 99 godina mlad, nemam 105 godina.” Baba je rekao: „Imaš. Prema lunarnom kalendaru tebi je 105 godina. Ja znam.” Tako da, kada je Svami otišao u dobi od 85 godina, nemojmo misliti da je On pogazio obećanje koje je dao. To je 96 godina prema lunarnom kalendaru. Svi su znanstvenici to potvrdili. To su bili televizijski prijenosi, radioemisije, širom zemlje.

Svami se ovako ponekad šalio kada bi govorio ljudima iz Kerale: „Ja ću doći u Kerala, ja ću doći u Kerala.” Tako da sam i ja, time ponukan, želio saznati: „Svami, kada ideš?” Da bih Ga mogao pratiti. Nije da me zanima Njegov posjet, mene je zanimalo biti u Njegovoj pratnji zbog mog vlastitog posla, a to je da prevodim Njegove govore. „Svami, kada ideš?” „Tko kaže da idem?” „Svami, Ti si rekao.” „Ja nisam rekao da idem. Ja ću otići, ali nisam rekao kada.” Dakle, 96 godina, rekao je, ali - po solarnom ili lunarnom sustavu? A u međuvremenu mi smo sumanuti (igra riječi u engleskom jeziku lunar i lunatic). Zato ćemo to promatrati malo šire. On je živio 96 godina. To je ono što su mnogi učeni ljudi kazali, a temeljeno je na astrološkim proračunima. Skrenuo bih vašu pozornost na mnoge stvari koje su se dogodile, prijatelji moji. Molim vas da to podijelite sa mnom. Ovo je prilika kada bismo trebali, kada bismo mi trebali vjerovati jedni drugima, kada bismo trebali ohrabrivati jedni druge, kada bismo trebali podupirati jedni druge. Odbacite sav ego. Zaboravimo ponos i nerazborite besmislene usporedbe i nadmetanja. Nemojmo imati nikakvu vrstu pojedinačnog identiteta. Razmišljajmo o tim danima sa Svamijem stalno. Možemo se pitati na koji način razmišljati o tim danima u današnje vrijeme. Jedan mali primjer. Baba je sam rekao: „Vi ste ovdje u Kodaikanalu i vi me možete vidjeti. Dječaci su ovdje. Kada se vratite u svoja rodna mjesta, svami tamo neće biti fizički. Dječaci tamo neće biti fizički, ovaj Rubi neće biti tamo, no vi možete sve u trenu zamisliti, zahvaljujući psihološkom zamišljanju. Psihološka misao nadmoćnija je od fizičkog lica. Sama fizička budnost manja je od psihološke misli.” Zato, Bhagavāne, pomoz nam da mislimo na Tebe, pomoz nam da stvorimo Tvoju sliku, pomoz nam da mislimo o onim sretnim danima zajedništva, prekrasnim lijepim danima razgovora, prelijepim darovima milosti koje si nam podario u to vrijeme. Mi ćemo zauvijek živjeti u Njemu, biti s Njim, nema sumnje, u to nema nikakve sumnje. Zašto? Zato što je Svami sam dao jedan primjer, zbog 40 godina povezanosti, 22 godine rada baš pred Njegovim nosom.

Prisjećam se mnogih, mnogih stvari. I želio bih vam reći neke stvari. Neke stvari samo tako protječu, samo tako, ja si tu ne mogu pomoći. Bhagavān je rekao jednom prilikom: „Ja tebi vjerujem, ali ti ne vjeruješ meni. Zašto? Ja vjerujem svakomu od vas, ali nitko od vas ne vjeruje meni. Zašto? Zašto? Zato jer sam ja u svima. Ja znam, ali vi ne znate da sam ja u svakome od vas. Zato ja vjerujem u sebe, a vi ne znate da sam ja u vama. Zato vi nemate vjere u mene. To je razlika između vas i mene”, kaže Bhagavān. Tako da, kada se radi o tim prošlim danima, mi bismo ih se stalno trebali prisjećati i misliti i osjećati da mi nismo nikada udaljeni od Njega. Koji je put pred nama? Kao što sam već rekao, rastimo duhovno, zaboravimo fizički izgled, fizički okvir, fizičko tijelo. Jer najvažnija stvar više nije važna. Kao drugo, nemojmo govoriti o osobnim iskustvima, osobnim čudima pred velikim brojem slušatelja kao ovdje. Zašto? Zato što su ta iskustva u potpunosti osobna. Bio je to dr. Amarendra, prvi ravnatelj kampusa u

Prasanthiju, Sri Sathya Sai koledž za umjetnost i znanosti, dr. Armarendra. Svami mu je izravno rekao: „Neka od iskustava koja su bila dana tebi, sasvim su osobna. Nemoj ih razglašavati niti trubiti o njima naokolo.”

Dakle, put kojim bismo trebali dalje ići. Zaboravimo svoje osobne stvari. Stavimo naglasak na Saijevu poruku. Što On govori o različitim vidovima života ovom velikom skupu? Uz svu poniznost, uz 100% jamstva, s dugim iskustvom služenja tijekom života kada sam bio povezan s nekoliko duhovnih organizacija desetljećima, ja mogu objaviti, potpuno jasno, da se nitko nije bavio s toliko toga kao Bhagavān Sri Sathya Sai Baba. On se bavio svim stvarima pod Suncem: stvarima vezanim uz mlade, stvarima vezanim uz djecu, stvarima vezanim uz žene, povijest, profesionalce, jogu...što sve ne. On se bavio, bavio se svime. Tako da je posao, kojega biste se odmah trebali prihvatiti, duboko proučavanje Sai literature, posebno vi, studenti i zaposlenici Sri Sathya Sai sveučilišta. Nemojte samo govoriti: „Svami mi se pojavio u snu.” Vi to možete reći, ja to neću osporavati. No, život više nije zemlja snova. U to se više nikoga nikada ne može uvjeriti. Govorimo o Njegovoj poruci, što On, što Svami govori. Evo jednog malog primjera. Kada patim, kada sam zabrinut, što trebam napraviti? Baba nam daje jednostavan savjet. „Kada ste zabrinuti, nemojte pretjerano brinuti o toj brizi.” „Što bih trebao učiniti, Svami?” „Otiđi van, otiđi na pjevanje bhajana, više te neće moriti brige.” Nije vam potreban nikakav stresni menadžment ili posebni način razmišljanja osim Sathya Saijevih bhajana. Najbolje rješenje za sve brige i napetosti - pjevajte Saijeve bhajane! Jamčim vam. Neće biti nikakvih briga jer brige su svaljene na Njega. On je tamo. „Ostavite sav teret pred mojim stopalima. Krenite dalje s blaženstvom i radošću, ushićenjem i uzbuđenošću”, kaže Bhagavān Baba. Zato, rasteretimo se pjevajući Njemu u slavu. Tako On kaže. On ima odgovor za svaki problem u našem životu. Mi bismo trebali stvari svrstati u kategorije. One su već razvrstane. Pričajmo studentima o tome koja je Svamijeva poruka. Govorima onima koji su profesionalci o tome što On ima reći. Neka svatko bude misionar, misionar Sathya Saija. Budimo svi misionari i vizionari u Saijevoj misiji. To je moja iskrena molitva upućena svima vama. Svatko bi trebao kazivati što Svami ima reći o nečemu. Prijatelji moji, mi imamo puno, jako puno stvari koje bismo trebali podijeliti s vama. Privest ću kraju.

Nikada, ne koliko je meni poznato, nikada se prije mediji nisu bavili čudima. Nakon što je Svami napustio svoje fizičko tijelo, svi su se mediji raspisali o iskustvima poklonika vezanim uz čuda koja sama po sebi govore da On je, On je i ta je-nost je božanskost, božanskost. Mi nikada ne trebamo reći: „Bhagavān je bio.” Mi ne bismo trebali koristiti: „Bhagavān će biti.” Bhagavān je ta je-nost, to postojanje, taj trenutak, ta stvarnost - je božanskost Bhagavāna Sri Sathya Sai Babe. U Puttaparthiju, kao što je prikazano na televiziji, nailazimo na to da med izlazi, da sveti pepeo – *vibhūti* izlazi iz kipova, iz jednog od Njegovih kipova, a mi to isto nalazimo i u Vidyanagaru, mi nailazimo na to da med izlazi iz fotografije. I u Anantapuru, Varangalu. To su zabilježile televizijske postaje koje su se uputile na ta mjesta bez pretjeranih pitanja i sumnji, samo s izazovom u umu, i oni su snimili sve te stvari. Zašto? Zato da nitko od nas ne bi sumnjao. Juda Iskarijotski je bio taj koji je zanijekao Boga. Kada je Juda rekao: „O, Bože, ti si moj Bog”, Isus mu je odvratio: „Zašuti. Ti ćeš me zanijekati tri puta, ti ćeš me zanijekati tri puta prije nego što pijevac zakukuriče.” Nemojmo biti Jude. Ne, ne, Svami, mi Te nećemo zanijekati.

Nijekanjem Tebe mi ćemo zaniijekati sebe. Zato bi se, ta vrste predanosti, ta vrsta posvećenosti trebala nastaviti i dalje u našim životima, sve do posljednjeg daha. Budimo sa Saijem, u Njemu, u Saiju i neka Sai bude u našim vlastitim životima. Budite primjer cijeloj zajednici, cijelom svijetu, primjer da je ovdje Saijev poklonik, da je ovdje skupina Saijevih poklonika koji imaju vjeru, nepokolebljivu, neusporedivu. To je ono što bi oni trebali znati. Taj dan nam se već jako približio. Taj dan će sigurno doći. Ostanimo ujedinjeni. Imajmo ljubavi. Iskazujmo jedni drugima zahvalnost, priznanje, prepoznavanje temeljeno na nadarenosti i vještinama. Idimo dalje.

Zato, prijatelji moji, uz molitve upućene Bhagavānu i zahvalu bivšim studentima koji su me pozvali ovamo kako bih podijelio ove misli s vama, na kraju kao posljednje, ali ne i najmanje važno, je sljedeće. U Maleziji su mladi Malezijci izgradili 108 spremnika za vodu i sav su posao obavili sami. A u Japanu je 600 mladih obučeno da izgovaraju Vede satima i satima. U Japanu je pokrenuta Sathya Sai vedska renesansa – Vede su prevedene na japanski jezik. Sav se taj posao obavlja širom svijeta zahvaljujući samo Sathya Saiju. Bhagavān je rekao: “Kada se cijena ljudskoga života smanji, cijena materijalnih stvari poraste.” Ljudska vrijednost je opala, zato su cijene materijalnih stvari porasle. On je upotrijebio jedan primjer: „U samom srcu Bombaya kvadratni metar prostora je jako skup. Vi za to u svom selu možete kupiti deset jutara zemlje. Zašto je toliko skupo tamo u Bombayu ili Delhiju? Zato što su ti gradovi naseljeni velikim brojem građana. Zbog prekomjerne naseljenosti cijene prostora u gradovima su porasle. Čovjek je puno važniji od materijalnih stvari. Ali budući da ste dali vrijednost materijalnim stvarima, njihove su cijene porasle. Kad biste dali važnost čovjeku, cijene bi bile pod nadzorom.”

Danas se susrećemo i s time da ljudi jako brinu o svojem zdravlju, jako brinu o zdravlju. Srećemo ljude koji odlaze na jogging, trče posvuda. No, i dalje imaju istu težinu. Naravno. Zato što jedu dva puta više nakon trčanja. Koje nam rješenje On daje? Bhagavān kaže: „Više od trčanja i fizičkog vježbanja, mentalna sreća, mentalna staloženost, mentalna ravnoteža puno je važnija od fizičke vježbe koju provodite.” Susrećemo neke ljude koji trče. Ako promatrate njihova lica, shvatit ćete o čemu se radi. Nije potrebno da se susretete sa Shakespeareom. Oni su sami više-manje kopija samog Shakespearea - izduženog izraza lica kao da su popili riblje ulje koje vas tjera na trčanje. Vaš krvni tlak će porasti. „Gdje je osmijeh?” reći će Svami. On ne želi izraz lica kao da ste popili riblje ulje, On želi da se smiješimo i kada se ne možemo smiješiti. Ja mogu hodati miljama, ali nikakve koristi. Zato je um potrebno održavati sretnim. Kako održavati um sretnim? Još jednom, još jedan navod. On daje rješenje, prijatelji moji.

Ono što me privuklo k Svamiju je Njegova poruka koja je jedinstvena, neodoljiva, nepobjediva, univerzalna. Ta Saijeva poruka privukla je cijeli svijet pred Njegova Lotosna stopala. On kaže kako vidjeti da Bhagavān ne misli na sutra. Nemojte misliti na jučer. Živite u sadašnjosti. Živite u trenutku, živite u postojanju. Tada ćete biti zdravi. A što se tiče hrane? Održavajte pola želuca praznim. Što se tiče druge polovice, ispunite ju napola vodom, a ostatak hranom. Trebam li mjeriti? Ne, nije potrebno. Ako možete ustati lako kao što sjedate, to je dovoljna vježba.

Bhagavān nam ima nešto reći vezano uz svako zanimanje, svako područje ljudske aktivnosti, o međusobnim odnosima, prijateljstvu. Uzorni odnos koji bi trebao postojati između muža i žene, kako se djeca trebaju ponašati prema roditeljima, što je domoljublje, kako voljeti svoju zemlju... Molim vas, podsjetite se. Gospodin Ravi Kumar zabilježio je događaje iz 1972. godine. Što je On rekao? Bhagavān je rekao: „Vi biste trebali održavati predavanja o indijskoj kulturi i duhovnosti ne samo za studente, već i za članove parlamenta.” To je ono što je Bhagavān rekao. Jer, koliko bismo posvećeni trebali biti, kako bismo predani trebali biti, što je domoljublje...to ja ne trebam ponavljati. U trenutku kada pomislite na Njega, povičite punim glasom. *Parama pavana*.... Ja bih mogao izrecitirati cijelu pjesmu. Toliko je pjesama. Što je On sve rekao. Ja ne bih želio izlagati svoje poznavanje Sai literature u kratkom vremenu niti za to postoji potreba. Ja vam jedino mogu reći, ako želite biti domoljubni, sa svim nacionalnim žarom, da proučavate Sai literaturu. A onda, što se tiče misije, puta koji je pred nama... (Pljesak)

To je veza i odgovornost, sveta dužnost bivših studenata jer Bhagavān je rekao: „Ja posvećujem 75% vremena studentima.” Ovo je vrijeme da izrazimo svoju zahvalnost, ovo je prilika da pokažemo svoju zahvalu našem Bogu. Ljubav ne može biti jednosmjerna, trebala bi se kretati obostrano. Prijatelji moji, kada vi budete obavljali Svamijev posao, On će obavljati vaš posao. Puno bolje nego što biste to vi sami učinili. Mogu vam dati tisuće primjera za to gdje su ljudi dobili unapređenje, gdje su ljudi bili imenovani, gdje su ljudi dobili priznanje i čast zahvaljujući milosti Bhagavāna. Tako da, bivši studenti, odgovornost! Da, 75%. Što pod time mislim? Stekao sam iskustvo u Organizaciji tijekom dvaju desetljeća služeći u raznim vrstama poslova. Ono što trebamo učiniti ovog trenutka je izgraditi povjerenje među ljudima jer su naši umovi zbunjeni, naši su umovi uznemireni zbog onoga što prikazuju mediji, zbog toga što se u novinama objavljuje toliko toga. Meni nije potrebna potpora novina ili tiska, meni nije potrebna potpora televizijskih kanala, ja sam sâm svjedok. Dovoljno mi je moje iskustvo koje sam stekao tijekom života. Meni nije potrebno nikakvo priznanje medija. Vi ste ovdje, vi imate brojna iskustva iz svojega života, svatko ga ima na svoj način. Svako iskustvo je dovoljno svjedočanstvo, dovoljna potvrda da naše povjerenje raste i da se ne trebamo oslanjati na novine. U novinama može pisati da je vaš otac lud. Hoćete li u to povjerovati? Ja znam da moj otac nije lud. Neka novine objavljuju što žele, ali ja neću povjerovati da je moj otac lud. Prijatelji moji, nemojmo si to dopuštati. Neka cijeli svijet govori što želi, ali ja ustrajem, ja se čvrsto držim Tvojih Lotosnih stopala, Bhagavāne. To bi trebao biti naš zavjet danas pa bilo što bilo. Neka novine pišu što žele, neka televizijski kanali prikazuju tisuće stvari, ali istina koju mi znamo, istina je koju mi znamo. To je postupak koji nije lak. Povijest čovječanstva nije zabilježila nikoga tko je potekao sa sela, naselja sa 100 stanovnika, bez pristupnih cesta, bez električne energije, bez bunara, bez prikladnih kuća, bez škole, ničega osim koliba i šupa. Dječak iz tog sela učinio je da to selo postane globalno selo, učinio ga je globalnim selom, središtem nade, središtem obećanja, središtem duhovne izvrsnosti, duhovnim središtem, zajedništvom vjera, središtem okupljanja, štovanja... To je Prasanthi Nilayam. Samo je Bhagavān Sri Sathya Sai Baba to mogao učiniti, nitko drugi, nitko drugi, nitko drugi, jer je nemoguće. Vi nećete pronaći niti jedno mjesto na svijetu na kojemu se ljudi, koji pripadaju različitim vjeroispovijestima, okupljaju na jednom mjestu i pjevaju u slavu Boga, zajednički i u

savršenom skladu. Vi nećete pronaći mlade ljude u hramovima. Zateći ćete samo umirovljenike koji u hramovima razmišljaju o svojim snahama i zetovima koji nisu ispunili njihova očekivanja. Ali u Sai centrima, ponavljam, samo u Sai centrima vi ćete naći najveći broj mladih koji su aktivno uključeni. To je zasluga Bhagavāna Sri Sathya Sai Babe.

Zato, prijatelji moji, na putu koji je pred nama, ja tražim od svih mladih da se ozbiljnije posvete služenju, da pokriju služenjem sela koliko je to moguće, da prošire služenje potrebama tih sela, a ne onime što imamo, ne onime što imamo. Svami je jednom rekao, dajući pastu za zube i četkicu: „Bog daje pastu za zube i četkicu.” Ja sam napravio čudan izraz na licu. „Ja vam dajem ono što vam je potrebno, a ne ono što imam. Ne sve ono što vi želite, ne, nego ono što vam je potrebno.” Zato utvrdite što je selima potrebno i dajte im to, služite im. Služite tako kako bi cijelo čovječanstvo znalo da je Sai služenje žrtvovanje Sri Sathya Saiju. Žrtvovanje Saiju, ništa osim toga. Tako će naše služenje, samo naše žrtvovanje svakoga uvjeriti. Ne govor, ne članci, ništa slično tomu. To je razlog zašto Bhagavān nije pridavao važnost objavama u javnosti, niti u jednom trenutku, sve do Svog posljednjeg trenutka. Nikakva javnost. Zato je služenje najvažnije. I treba prenijeti ovu poruku do svačijeg praga.

I još, rastimo u duhovnoj vježbi – *sāadhanā* kao pojedinci. Duhovna vježba – *sāadhanā* pojedinca jako je važna kako bismo preživjeli i nastavili dalje. Duhovna vježba – *sāadhanā* pojedinca. Zašto? Zato što naš um nije poremećen, zato što smo mi zbunjeni, zato što smo zaneseni. Rekao je Bhagavān još davno: „Sve što je rečeno, sve ogovaranje stići će do vaših ušiju isti tren. Ali stvari koje su dobre, vi ne slušate. Takvi ljudi, mogu li me oni poznavati, mogu li me uopće razumjeti?” Zato, kako bismo osnažili vjeru u Bhagavāna, trebali bismo sve više i više rasti u pojedinačnoj duhovnoj vježbi – *sāadhanā*, zajedničkoj duhovnoj vježbi – *sāadhanā*, šireći ljudske vrijednosti, gradeći dobre međusobne odnose i trebali bismo biti najbolji primjeri Saijevih poklonika svima.

Znam da se vrijeme bliži kraju, ali prije no što završim, samo ću spomenuti najvažnije stvari, najvažnije stvari kako bi vam mogle biti vodilja u budućnosti. Bhagavān je pitao, Bhagavān, Svami: „Kakav je odnos između vas i mene, kakva je vrsta odnosa između vas i Mene?” Ovo je odgovor, on dolazi izravno iz Svamijeve poruke. Bhagavān kaže: „Ja vas neću napustiti, što bilo da bilo. Čak i ako vi ostavite mene, ja neću ostaviti vas. Moja povezanost s vama je trajna, vječna”, kaže Bhagavān Sri Sathya Sai Baba. Koje vam je još jamstvo potrebno? „Svami, kakav bih odnos ja trebao imati s tobom? Ti si rekao da je naš odnos trajan. U redu. Ali, kakvu vrstu odnosa bih ja trebao imati prema Tebi?” On je rekao: „Vidi mene u sebi, vidi mene u sebi jer ja vidim sebe u tebi, ja vidim sebe u tebi. Ti vidiš mene u meni zato što smo mi zajedno, jednom zauvijek.” Bhagavāne, ja sam u potrazi za Tobom, vrijeme je za viđenje – *darśana*, Svami, vrijeme je za pjevanje bhajana, Svami, gdje si Ti? Gdje Te ja mogu pronaći? Ja sam ovdje s pismom, ja sam ovdje sa cvijetom, Bhagavāne. Kada ćeš prošetati putem, Svami? Svami je jasno rekao: „Ja nisam ovdje. Ja boravim u vašem srcu, u vašem srcu.” To su Bhagavānove riječi. Tako da, ako pitate gdje je Bhagavān, to znači da pitate gdje je vaše srce. Ako kažete da je Svami otišao, to znači da je On otišao bez vašega znanja.

Neki me ljudi pitaju kada će se On vratiti natrag. Ja sam rekao: „On nije otišao!” Kakvo je to onda pitanje vezano za povratak?

Zato, znajmo da smo On i mi jedno. Svami je još rekao. „Bhagavāne, kako razviti tu vrstu žive povezanosti s Tobom u Tvojim fizičkoj odsutnosti?” On je rekao: „To je moguće samo izgovaranjem mog imena, izgovaranjem mog imena. Izgovaranjem mog imena vi možete uspostaviti vezu.” I, onda. “Svami, kako dugo ćeš se Ti još boriti, kako dugo ćeš se Ti još raditi? Kako dugo ćeš Ti još raditi ovako, neumorno? Ti si za nas dao život, kako dugo ćeš još raditi?” Bhagavān je rekao: „Ja neću prestati...”, molim vas, dobro upamtite, „ja neću prestati sve dok vas ne promijenim, Ja vas neću napustiti sve dok ne postignem ono što želim od vas kroz vas.”

Hvala vam. Neka vas Bog blagoslovi.

Izvor: https://youtu.be/EGPTKo8ihvI?si=uLT_3JIIP1JoW1xK

Prijevod: Jarmila Hanuška
Lektura: Slobodanka Martan